Írta: Guy Pierre GENEUIL
2015. január 17. szombat, 08:20

Részlet a szerző Narvalo című életrajzi ihletésű könyvéből:

... Royallieu-ban, a táborban a németek folytattak orvosi kísérleteket. Kis mértékben, de kísérleteztek, és mindezt francia orvosok segítségével. Ezt is tudni kell. A bizonyíték erre, a soha el nem múló hegek rajtam. Egyik, a kisebb, a jobb mutatóujjamon és a másik, nagyobb, ma kb. 15 centiméter, és igen összevagdalva, a bal alsó karomon.

Egyik délután egy ápoló jött értem a barakkba. Miért engem, és miért nem mást választott? Rejtély. Kénytelen voltam követni, kérdezés nélkül. Ellenkező esetben, egy fejbevágás hamar leeshetett.

A vizsgálóban két orvos fogadott. Franciák voltak. Az egyik befogta az orrát, mielőtt felém hajolt. Nyilvánvaló, hiszen aznap reggel a latrina takarítást végeztem.

Le kellett vetkőznöm tiszta meztelenre, letussoltak és bedörzsöltek éterrel. Mivel hozzá voltam szokva az ürülék szaghoz, most én ezt találtam büdösnek.

Ezalatt a mellettünk lévő helyiségből halkan szűrődött át a « Lily Marlene ». Felemelték a jobb kezem és sokáig vizsgálták a mutatóujjamat.

- Meggyógyítsuk a kis sérülésedet – mondta az idősebb orvos, miközben éterezte az ujjam. - Sérülésem? Milyen sérülésem?

Mindenhol volt rajtam, még furunkulus is a fenekemen, de ez nem érdekelte őket.

Amikor beleszúrta a tűt az ujjam hegyébe, fájt, de ahogy lassan engedte a tartalmát, már nem éreztem fájdalmat. Mintha az ujjam, sőt az egész kezem fából lett volna. Csak néztem, mint egy kívülálló, mialatt a szikével vágta az ujjam.

Utána egy ápoló kétoldalt fogva, nyitva tartotta a sebet, az orvos egy csokoládészínű kenőcsöt tömött bele. Nagyon büdös volt, és egy kis krómszerű késsel szedte ki egy tégelyből.

Amikor már nem tudott többet beletömni, összevarrta és egy hatalmas kötést tett rá. Mosolygott , és meg volt elégedve.
Látod, látod, szép kisbaba, és meg fog gyógyulni a kezed.

És adott egy tablettát, amit lefekvés előtt kell majd bevennem. Attól majd jobban fogok aludni. K ső délután borzasztó fejfájásom kezdődött, és minél jobban fájt az ujjam, m?r kezdett az egész karom hasogatni. Lenyeltem gyorsan a tablettát.

A « vacsora » nagyon nehezen ment le, már vacogtak a fogaim. Egész éjjel gyötrő, rémes álmaim voltak, és reggel sírtam fájdalomtól. A hónom alatt sok hatalmas kemény csomó

keletkezett.

Három napig így feküdtem a priccsen. A felvigyázó kaphatott egy utasítást, mert békén hagyott, kivéve, hogy eröltetett a leves evéssel, amit ő hozott. A negyedik nap, mikor az ápoló értem jött, még mindig megállás nélkül kocogtak a fogaim, nemcsak a láztól, de a fájdalomtól is; a karom duplára dagadt, végig telis-tele mogyorónagyságú nyirokcsomókkal.

Kaptam egy helyi érzéstelenítést, és az ájulás környékezett, amikor megláttam a kötés alól kibúvó dagadt ujjamat, rajta a fekete körömmel. Még rosszabbul lettem, amikor újból felvágták az ujjam, és sűrű genny jött ki belőle sok fekete, hosszú cérnaszerűséggel. Nyomták az ujjam, és csak jött kifelé rengeteg fekete szál és sok sűrű váladék. Mindezt hosszú üvegtégelyekbe töltötték, megelégedve.

Végül újból összevarrták az ujjam, megint kaptam egy tablettát, sőt még egy másikat is, vitamint; bekötöztek és visszaküldtek. A nyirokcsomók több, mint 15 nap múlva kezdtek eltűnni. Ezalatt az idő alatt, nem tudtam még lábra állni sem, de legalább megkíméltek a latrina tisztítástól.

Éppen kezdtem jobban lenni, mikor az ápoló újból jött értem. Nagyon ügyes kellett, hogy legyen, hogy el tudjon kapni, mivel végig rohantam a barakkban, üvöltve. De elkapott.

A vizsgálóban az orvosok lekötöztek egy asztalra. Most is átszűrődött halkan a « Lily Marlene » a másik helységből.

Ez alkalommal a bal alsó karom belső részét kezdték éterrel dörzsölni. Gondterhelt arccal néztek rám, mondván : Egy fekete csíkod van. Ezt meg kell operálni.

Megint helyi érzéstelenítést alkalmaztak, és a szike most végigvágta az alsó bal karomat. Ezután ugyanaz következett, mint az ujjamnál. Széthúzták a vágásnál a sebet, és teletömték azzal az undoritó sötét kenőccsel, ami még büdösebb volt, mint az előző. Összevarrták, bekötöztek, megint kaptam egy tablettát, és vissza a barakkba.

Kezdődött a láz, a fájdalom és a nyirokcsomók. A hónom alatt, és a könyök hajlatában. Amikor visszavittek a vizsgálóba, delíriumban, röpködő legyeket láttam.
Nem tudom, mit szedtek ki a alkaromból, teljesen elaltattak.

Nyolc nap múlva, amikor felébredtem, üvöltöttem, akkora fájdalmat éreztem a halántékomban. A felvigyázó hozzám szaladva felültetett, és próbálta a fejem előre dönteni. Lehetetlen volt. A nyakam olyan merev volt, mint egy vasoszlop. Akkor sokan kezdtek szaladgálni körülöttem, ápolók, végül egy mentőautó vitt, ide-oda himbálva.

Minden elhomályosult. Az emlékeim onnan kezdődnek, hogy kezem-lábam keresztbe kötve, egy ágyban vagyok. Egy szép vaságy, matraccal, ágyneművel. Egy tiszta szoba, és fűtés. Az ablakon kitekintve, házak látszanak.

Majd később kikötöztek, és felkelhettem. Először elestem. De az orvos ?s az ápolók nagyon kedvesek voltak. Egészen mások, mint a táborban. Nem felejtettem el az orvos nevét, professzor Alajouanine. Több hétig maradtam ott, ez a Salpériére Kórház volt. Időnként megkötöztek, mert idegrohamaim voltak.

Amikor ezek kezdtek elmúlni, azt mondták, már gyógyulóban vagyok. Sétálhattam a folyosón, sőt beszélhettem a többi beteggel is. Segíthettem, pl a könyvlapokat hajtva az egyik béna betegnek. Megköszönték, és kaptam ajándékot: papírt és színes ceruzákat. Ami eszembe jutott, azt rajzoltam. A professzor mutatta minden orvostanhallgatónak a rajzaimat.

A háború után, megkérdeztem ezeket az orvosokat, hogy a Royallieu-i « orvos kollégáik » mivel oltottak be. « Agyhártyagyulladással! »

A Salpétrieri Kórházban majdnem boldog voltam. Csak édesanyám, nagymamám és Bella kutyám hiányzott. Eszembe jutott, mikor szabad gyerek voltam.

Alig, hogy meggyógyultam, jöttek értem és visszavittek a táborba, a barakkba.....

***

Guy Pierre Geneuil *- franciaországi cigány író, festőművész. Világhírű Narvalo című regényében írta meg kalandos életútjának történetét, többek között a Párizs melletti koncentrációs táborban megélt szenvedéseit, ahová mindössze nyolc évesen került.*

(A részletet franciából magyarra fordította: Kocsándly Kuti Margit.)